

NAŠA SLOGA

POUČNI, GOSPODARSKI I POLITIČNI LIST.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari.“ Nar. Posl.

Predplata s poštarinom stoji 2 for., a seljake samo 1 for. za cijelu godinu. Razmjerno 1 for., a seljake 50 novč. za pol godinu. Izvan Carolina više poštarina, tj. ako se najlo najmanje 8 seljaka to su vojsci, da im list šaljeno svima ukupno 1 ud jednolično zasvojem i imenom, darat čemo za 70 novč. na godinu svakom. Noret sa selju kroz postarska *Naznanič*. Imo, prazimo i najbližu Poštu valja jasno označiti. Komu List nedođje na vrijeme, neka to javi odpravničtvu, u otvorenu pisma, za koje se neplaća nikakva poštarina, naplata izvana *Reklamacija*. Tko List prima i drži, ako je pošten, ga i plaća.

Izlazi svaki 1. i 16. dan mjesaca.

UREDNIČTVO I ODPRAVNIČTVO

Tipografija Flegl di G. Amati. Via della Zonta. N. 7.

Pisma sa selju platjeno poštarine. Vjesti, dopisi i družci spisi štampaju se ili u cirkulu ili u levadku, najino pravu svojoj vrijednosti i snagu ocaza lista. Ne podpisani su dopisi nepretređuju. Otkada nepredani i listu sukromno stari neplaćaju mjesta u ovom listu. Trihoboz sa pjesma iskupa po 5 novč. svaki redak. Uglasti od 8 redakata stoji 40 novč. a svaki redak ostro 5 novč. ako ih u slučaju opretnosti po što se jednako glasnik i odpravničtvu. Dopisi sa neravnaju. Uredničtvu i odpravničtvu, osim izvanrednih slučajeva, neplaćuju, nego putem svojih listića.

PJEVAČKA DRUŽTVA U ISTRI.

Hal che la corre il mondo, ove più vrest
Mi suo dolcece il insiguitier Parano;
E che il vero consilio in molti vrest
I più schietti nictamino la perano.
Tasso. *Ger. Lib.*

Pjesma je najuzvišeniji proizvod ljudske duše; ona je kruna svemu tvoru i radu ljudskomu.

Kad je čovjek uznešen, blažen, onda pjeva. Pjesma ga diže nebu pod oblake odkud on tada, sad ponosnim, sud sazaljajućim okom, motri zemlju i život na njoj. — Sve što se na njoj radi, pače i snuje, čini mu se malenim, sve je njemu lahak posao, jer je dušom visoko visoko nad svim ljudskim.

Uznešen tako i oduševljen čovjek, što neće da poduzme? Česa da se boji? O čem da podvoji?

Pjevajući čovjek nemisli nego na dobro, i u svakom poduzecu dobru se nada, jer tamo, dokle pjesma dopire, nema već nikakvih zaprekah, nikakvih poteškoćah — sve je u redu, sve liepo i ravno.

Pjesma je čedo blaženstva, najuzvišeniji proizvod ljudske duše. — Ona je jezik srca ljudskog. Ona tjera suze na oči smijućemu se, a plaćućega kadra je na smiehi natjerati.

Tko nije već oćutio onu, reko bi, električnu iskru koja mu tielom potresla, koga nisu već svrbi prošli, kad je u druztvu zapjevao oduševljen „*Os Hrvatska nij propala*“ ili „*Živila Hrvatska*“ ?

Ne sreću li vojnici u boj, u smrt, pjesmom u ustih? — Pitajte Franceze, kako na nje djeluje kad iz tisuću i

i tisuću grlah zaore svoju Marseljezu? Šta nebi oni tada počini? Šta nebi poduzeli?

Pjesmom uzhićenom čovjeku sto je život, sto smrt?

Ako promotrimo život raznih narodah, vidit ćemo da najbolje, najvratnije i, reko bih, najuzvišenije pjesme poliču baš iz onoga vremena, kad je taj narod najnemirniji bio, kad je nešto tvorilo!

I sdruženju i jedinstvu Talijanah pomogla je mnogo pjesma.

A nije li i hrvatski narod od god. 1835 dalje budila najveć pjesma prigodnica? Dokle je ona dopirala svud se nared bulio i svjestio.

Bez pjesme nema života nikakvoj plemenitoj misli; zato i vidimo, odkad je svietom zavladala ideja narodnosti, kako se svigdje stvaraju pjevačka družtva, kako se pjesma širi i kako sve tudje obara, dokle dopire, svako otudjelo srce opet za se dobiva, kako je ona moćna širiteljica blagotvorne ideje narodnosti i slobode.

I u Hrvatskoj vidimo, kako se u svakom povećem gradiću ustrojilo po koje pjevačko družtvo, kako već Zajčeve pjesme pjeva bogataš i siromah, seljak i vlastelin.

I mi smo odlučili dići naš hrvatski narod u Istri i dovesti ga do narodnje svjesti, ali bez pjesme dvojim da čemo plemeniti taj cilj još dugo vremena postići.

Naš narod rado pjeva i sladi si i najteži posao, kada drugim nezna, svojim „*Oja nina nena*“, pače i kad si miloga koga zakopava, pjevajući plače i riče.

Oduševljujućih onih hrvatskih pjesamah, koje bi ga sjetile da je i on pravi udo plemenitog onog naroda, zaliboz naš puk još nepoznaje, a njegove narodne sve su jednolike, sve tužne, sve odgovarajuće potištenom njegovom stanju. — Pjesmah koje su kadre ganuti sree i potresti dušom, nećeš čiti u Istri; zato mislimo ne samo da bi dobro bilo, već da je neobhodno potrebno, te se kod nas koje pjevačko družtvo ustroji i u savez slupi sa sličnim narodnim družtvi u Kranjskoj, u Kraljevini i druguda po Hrvatih.

Na taj način raširila bi se hrvatska pjesma med pukom koji si sada većinom kakvom: bezsmislenom utišenom tudjom pjesmurinom grlo dere.

Hrvatska je pjesma tako mila i ugodna, da ona svakomu na prvi mah omili, tako da joj i najveći naši neprijatelji priznaju osobito miloglasje, pa bi se u brzo kod nas razširila i udomila.

Istina je, da mi neimamo velikih gradovah, u kojih bi se mogao usredotočiti dosevni naš rad, al ipak imademo više takvih u kojih su pjevačka družtva moguća. —

Mi mislimo da bi se n. pr. u Kastvu, gdje imaju više učiteljah vjestih muzici i pjevanju, takvo jedno družtvo jako lahko ustrojiti moglo. Članovah bi iz početka možda malo bilo, ali doskora, stalni smo da bi proevalo, jer nam je narod željan pjesme ko ozebah sunca.

I na otoku Krku moglo bi se takva šta poduzeti. Vrbnik, Punat i Dubašnica su mjesta sgodna za to.

Takvo jedno družtvo bi nadalje, ako ne javno, to barem privatno, mogli ustrojiti i hrv. djaci na pazinskoj gimnaziji. — I oni imaju ondje školu za muziku, a znamo da ih ima više, koji su već toj umjelnosti prilieno vjesti.

Njim bi dakle lakodjer lahko bilo upoznat se sa hrvatskom pjesmom, jer bi se mogli obratiti n. pr. na akad. pjevačko družtvo „*Hrv. Lira*“ u Zagreb, odkud bi za stalno dobili sve najliepše hrv. pjesme.

To mislimo da je i dužnost i zvanje naših u Pazinu učeci se mladićah, jer su oni prvi pozvani da uz dobre nauke i drugo sve urade, čim bi se naš narod mogao probuditi, osvjestiti i podići.

Kad narod naučite hrv. pjesmu, dali ste mu u ruke zastavu, koju će on ponosno svagdje razviti i pokazati, da smo i mi tu i da zelimo živiti, kako se narodu pristoji. Nežive čovjek samo o kruhu, nego i duh treba da hrane ima. Tko pjeva, zla nemisli!

DOPISI.

Iz Kastva.

Šetklo dobiva „*Nasa Sloga*“ dopisa iz ovog staroga grada, kako da neima ničesa, što bi se moglo javnosti predati. Joli! rekao bi Jurina, ima toga mnogo, ima i mladih i starijih koji bi mogli kadkad barem kojugod ponajglavniju napisati i našem listiću priposlati, da sviet dozna, kako kod nas. Ciele knjige bi se moglo napisati, kad bi samo bilo u koga srea i dobre volje. Nu kad je već dosad ako bilo nesmi biti u buduće,

HRVATSKE NARODNE PIJESME IZ ISTRE.

XXIII. (nastavak).

Stanož jutrom rano
Ter podjoh nad more;
Stanož na stenciu
Ustrgož plavčicu,
S Levantā jadročei,
I mlada mornara
Na krmī sideći.
„Hej more mornaru!
Približi se kraju,
Da te ja popitam
O mojemu dragomu
Malenu stvarčicu.
Ako l' jesi čuo
Dobri koji glasi,
Jesil ga ti vide,
Ali s njim govoro“
„Nit sam ti ga vido
Nit sam s njim govoro
Akol' bi ga vido
Ja ga pozna nobih.“
Lahko ga poznati
Po zlatnom perstenu,
Zelenoj delami“
„Daklem sam ga vido
V belom Carigradu;
Mladog levantkinji
Tanac probirašo;
Drugog levantkinji
Prsten kupovašo.“
„Ako l' biš ga vido,

Ali s' njim govore,
Reči mu ti malo,
Da sam ga čekala
Leto i tri dnna,
Još ću ga čekati
Misec i jedan dan,
Da ako neprido
Misec i jedan dan
Nedaj mu bog priti
Nigdar već na moej stan;
A ja boću mlada
V mostir koludrica,
Z belimi nogami
Po mostiru šetati,
Z bilimi rukama
Hartice probirati,
Crutma očima
Slova progledati,
Al će meni mladog
Sreca tužno vout,
Kako na na polju
Zelena travčica,
Ka se srpom zanjo.
Hitro noge moje
Lopo probiraste,
A tada će biti
S konopi vozane!
Belo ruke moje
Na prsih ležati!
Černa oči moje
U nebo gledati!
Al ti nećeš moći

Mladu novestice
Zelen vonac plesiti
I na glavi nositi!
Suza za suzicom
Po lieu tekoše,
A rumono lice
Bledo ostajase.
Da bi suze moje
Na kamen padale,
Kamen bi se raspa
A sreo nemore.
Tužna mladost moja!
Svaki dan na manje,
Tar mi samo tugu
Nemilo ostavljaš!
Suza za suzicom
Po lieu rumenom
Tuga za tužicom
Po srdcu jadrenom! (?)

Polj. sb.

XXIV.

Zarobljena Jela.

„Jelenina Majko!
Kadi ti je Jelo?“
„Moja je Jelena
Na mutnom Dunaju,
Belo ruklo pere,
Svoj zlat prsten dere,
Sve belo tumbane

I sare marame;
Belo te tumbane
Za mlade divojo,
A sare marame
Za mlade junake.
Mikula ljubici nje
„Ko ti se negrusti
Hodi ti k Dunaju.“
„Na Dunaju sam bil,
Jelenu nis vidil:
Neg Jelino ruho
Na Dunaju plove,
Sve ća dalje plove
Lepše ga je videt.“
„Mikula ljubici nje
„Ko ti se na grusti
Hodi do Turčija.“
Mikula se sećo
Po turaškoj placi
Zapazi ga Jelo
S visoka penžera.
Mikula ljubici moej
Ča se tuda sećeš?“
„Jelo ljubo moja
Svo poradi tebe!“
„Mikula ljubici moej
Zaman puti tvoji
Ča jih je boz broja,
Zač su sinoc za mo
Turci balotali,
Ter sam ja dopala
Turskomu vojvodi:

